На муріжку, серед двора,
Гуляла дітвора;
Гостинчики переглядала,
Що матінка понадавала.
— Нум у ведмедика гулять! —
Сусідній Хлопчик став казать.
— Нум, нум! — всі почали кричати.
— Ведмедиком лежати буду я,-
Вигадує Хлоп’я,-
Гарчатиму на вас, мов хочу похапати,
А ви кажіть мені: "Ведмедику, цить, цить!"
У рот гостинчики потрошечку кладіть.-
Послухали, усі докупи збились
І у ведмедика гуляти заходились.
Лежить Ведмедик і гуде,
А дітвора у рот йому кладе
Потрошку та по половинці,
Пооддавали всі гостинці.
— Тепер ви кидайтесь Ведмедика побить,-
Навчає Хлопчик,— віточки беріть! —
І діти віточки побрали,
Ведмедика ганяти стали.
Ведмедик хитрий скік та скік,
Туди-сюди і, сміючись, утік.
Ведмедика нема, гостинчики пропали,
І діти матері жаліться стали:
— Ведмедик, мамо, обдурив,
Гостинчики поїв…-
А в оченятах слізочки блищали…
— А нащо ж ви йому давали? —
Сказала мати їм,-
Так вам і слід, дурним:
Ото з дурлигою не знайтесь
І у ведмедика не грайтесь!

Так іноді і ми, як дітвора,
Дурієм, ніде правди діти:
Ведмедикам надаємо добра,
А самі плачемо, як діти.
1892-1893.